

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

TRISH WYLIE
Velnio paisykles!

9,79 Lt / 2013 rugsėjis – spalvis

Knygute.lt

**Trish Wylie
(Triš Vailei)**

VELNIOP TAISYKLES!

Romanas

Versta iš Trish Wylie, *The Inconvenient Laws of Attraction*, 2012

© Trish Wylie, 2012

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Filomena Vaitkutė, vertimas iš anglų kalbos, 2013

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-722-8

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2014

Pirmas skyrius

- Olivija Branigan. Bleikas Kleitonas?

Ji timptelėjo švarkelį žemyn ir vos atgaudama kvapą žingsniavo pirmyn, kartodama seniai išmokus žodžius.

- Esu Vagnerio, Lybstrehamo, Barkerio ir DeLuji atstovė ir...

Po ji turėjo pasakyti tai, kam iš visų jėgų priešinosi. Informuoti apie palikimą buvo viena, bet pranešti tai, kas buvo su juo susiję, visai kas kita, nesvarbu, kad tos žinios jau kelių savaitių senumo. Tas vyras, matyt, lindėjo kokioje nors oloje, jei nieko apie tai negirdėjo, o kol jiems pavyko jį rasti, praėjo visa amžinybė.

Virš durų iškelta valstijų vėliava papūtus vėjeliui supleveno tarsi kviesdama vidun, ir ji, giliai įkvėpusi, paspaudė skambutį.

- Man nemalonu, bet turiu jums pranešti...

Olivijai nepatiko ši frazė. Pastarąjį kartą, kai jai teko pranešti apie mirtį, buvo dar blogiau; tada buvo padėtas paskutinis taškas įvykių grandinėje, o Olivijos gyvenimas pasuko kita

linkme.

Staiga plačiai atsivėrė durys ir stambus vyras su prakąstu sumuštiniu rankoje nužvelgė ją nuo galvos iki kojų.

- Ponas Kleitonas?

- Ei, Bleikai! - sušuko jis.

- Ko? - pasigirdo kažkieno balsas.

- Tau iškelta byla?

- Šią savaitę - ne.

- Manau, galite įeiti.

Vyriškis kreivai šyptelėjo ir galvos mostu pakvietė vidun.

Olivija, dalykiškai taukšėdama batų kulnais, nusekė paskui koridoriumi, galvodama apie vizito tikslą ir vyrą, kurį netrukus pamatys. Po minutėlės ji pagaliau išvys gyvą žmogų, kurio paveikslą stengėsi susikurti vaizduotėje nuo tada, kai pradėjo jo ieškoti, ir tam skyrė gana nemažai laiko. Jai nebereikės daugiau sukti galvos, nei kaip jis atrodo, nei kaip jis reaguos.

Paslaptis pagaliau išaiškės.

Olivijos nerimas augo su kiekvienu žingsniu: juk iš tiesų jos galėjo laukti nusivylimas neįtikėtinai drąsiomis fantazijomis, kankinusiomis pastaruoju metu. Kaip tik tokia mintis Olivijai dabar šovė į galvą, nes iš patirties žinojo, kad

dirbant tokį kaip jos darbą rodyti jausmus nėra gerai.

Jai reikia susivaldyti, ir kuo skubiau.

Kambarys, į kurį įžengė, priminė statybų aikštelę. Iš keturių jame buvusių vyrų du kramsnojo sumuštinis, vienas tupėjo atsirėmęs į durų staktą, o dar vienas – į sieną ties didžiuliais langais matiniais stiklais. Kadangi tas, nuo lango, žiūrėjo į ją, Olivija priėjo prie jo ir ištiesė ranką.

– Pone Kleitonai, esu Olivija Branigan iš...

– Aš čia, meilute.

Sodrus, kiek gergždžiantis balsas privertė ją atsisukti į vyriškį, savo nugara trinantį durų staktą.

– Jūs – Bleikas Kleitonas? – Olivija apsigrėžė. Kadangi ilgai nepavyko jo rasti, ji norėjo įsitikinti, ar nesuklydo. – Bleikas Kleitonas?

Ji išgirdo prunkštelėjimą.

– Malonu girdėti, ačiū. – Jis palingavo galvą, tada palenkė smakrą ir stodamasis ranka suėmė už veidą nuo dulkių saugančios kaukės. – Ką šį kartą iškrėčiau?

Ji pravėrė burną, ketindama jį nuraminti: kol bandė sutelkti mintis, jis nusiėmė kaukę ir pažvelgė tiesiai į akis. Kambarys susitraukė; jis

staiga tapo mažas ir siauras, jame ėmė trūkti oro. Vaizdas aplink Oliviją susiliejo, nes ji žiūrėjo tik į Bleiką Kleitoną ir niekaip negalėjo atitraukti nuo jo akių. Tačiau ar mergina buvo kalta, kad žiūri?

Galbūt tai paaiškinti padės keletas vyro išvaizdos detalių.

Metro devyniasdešimt trijų, gal net keturių, liekno liemens, plačių pečių, neklusniai į visas puses styrančios trumpos šokolado rudumo garbanėlės, tamsios akys blizga taip, kad merginos mama tikrai būtų įspėjusi saugotis tokio vaikino; Bleikas Kleitonas buvo gyvas pavyzdys.

Jos žvilgsnis trumpai užkliuvo už šiek tiek atsikišusios putlios apatinės lūpos, kurios buvo neįmanoma nepastebėti, ir Olivija liežuviu perbraukė sau per dantis. Ar jį paliesti būtų taip pat malonu, kaip ir žiūrėti? Ji tuo neabejojo.

Moteris, glūdinti jos viduje, tai įvertinusi tyliai sumurkė. Tačiau būdama tikra profesionalė Olivija privalėjo nutaisyti dalykišką balso toną.

- Atstovauju Vagnerio, Lybstrehamo, Barke-rio ir DeLuji advokatų kontorai ir...

- Kertu lažybų, to šunsnukio pavardė gražiai atrodo ant vizitinės kortelės.

Jo lūpų kampučiai linksmai pakilo aukštin.

Moteris tyliai pritarė atsidusdama, bet profesionalė susiraukė – jai buvo sunku susikaupti. Beribės fantazijos žlugo susidūrusios su liūdna tikrove.

- Gal galėtume pasikalbėti kur kitur?

- Mes gi kalbamės.

- Pone Kleitonai, bijau, kad turiu jums blogų žinių, – pasakė ji daug abejingiau, negu ketino.

- Jau girdėjau, – rūščiai tarė jis, staiga pasikeitęs.

Ji sušvelnino balsą.

- Apgailestauju dėl jus ištikusios nelaimės.

- Neverta. – Praėjęs pro ją vyras pasiėmė nuo stalo puodelį su kava, prisėdo šalia pusryčiaujančio bendradarbio ir, ištiesęs ilgas, džinsais aptemptas kojas, pakėlė puodelį prie burnos. – Na?

Vyrai žiūrėjo į ją taip, lyg būtų stebėję kaba-reto programą. Negali būti, kad jis norėtų...

- Galite sakyti viską, ką turite pasakyti, jiems girdint, – pridūrė jis tarsi būtų skaitęs Olivijos mintis.

Olivija nuoširdžiai vylėsi, kad mintys, atėju-

sios jai į galvą pamačius Kleitoną, jam vis dėlto liks nežinomos.

- Draugai neturi paslapčių, - pridūrė tas, kuris atidarė jai duris. - Siūlykite padorią sumą ir mes jums papasakosime tai, dėl ko jį būtų galima suimti bent šešiose valstijose.

- Ir Kanadoje, - pridūrė visi vienu balsu.

- Tikriausiai jums reikia mano parašo ant kokio nors dokumento, - tarė Bleikas aidint juokui. - Viską, ką gausite mano vardu, galite persiųsti man paštu.

- Deja, negaliu, - kantriai paaiškino Olivija. - Esate vienintelis paveldėtojas. Jis viską paliko jums.

- Viską?

- Taip.

- Absoliučiai viską?

- Taip. - Ji linktelėjo galvą. Atrodo, jis to nežinojo. Iš to, kaip abejingai paklausė savo žemu balsu, galima buvo spręsti, jog neapsidžiaugė. Tokiais atvejais žmonės paprastai ima vartytis kūliais.

- Ir kito nėra?

Nustebusi, kad vyras to klausia nes Olivija ką tik įvardijo jį kaip , linktelėjo galvą.

- Ne. - Čarlzo Voreno valia, jo sūnus tapo

turtingiausiu, didžiausią galią Amerikoje turinčiu žmogumi. – Suprantama, šiek tiek baugu imtis atsakomybės dėl...

– Tokių didelių turtų? – Jis kilstelėjo tamsų antakį aukštin. – Klystate, panele... kokia, sakėte, jūsų pavardė?

– Branigan. – Ji nurijo nuoskaudą, kad jis neprisiminė jos vardo. – Olivija Branigan.

– Taigi, – jis pasilenkė į priekį, – jus tikriausiai jau kas nors perspėjo, kad man nuspėjauti į turtus, kad ir kokio dydžio jie būtų. Man jų nereikia.

?

– Jums tikriausiai reikia laiko viską apgalvoti, ap...

– Čia nėra ko svarstyti. – Vyras pastatęs puodelį pašoko ant kojų. – Man tik vienas dalykas: dirbti savo darbą.

Sumišusi Olivija nutilo, o jis praėjo pro ją ir susirinko savo įrankius. Į tokią neįtikėtiną padėtį ji pateko pirmą kartą. Ko jis tikisi? Kad grįžusi į savo kontorą nueis pas viršininką ir jam pasakys: Galima būtų surengti loteriją.

Kadangi Olivija nesijudino iš vietos, vyras stebėjo ją akies kraštelio.

– Laukiate arbatpinigių?

?

Advokatė žengė žingsnį pirmyn ir kreivai šyptelėjo.

- Tikriausiai manęs nesupratote, pone Kleitonai. Dar kartą jums sakau: tai jūs. Norite to ar ne, esate vienintelis Čarlzo Voreno testamente nurodytas paveldėtojas.

- Čarlzo Voreno? - abejodamas paklausė balsas šalia jos.

- Tokia yra jūsų tėvo valia.

- ? - nepatikėjo tas pats balsas. - Gal juokaujate?

Jis žengė žingsnį pirmyn ir pritildė balsą.

- Klausykite, panele, suprantu, kad vykdote savo pareigą, bet jei nesupratote, dar kartą jums aiškinu: . Tad verčiau spjaukite į tuos dokumentus ir teisinius reikalus, neškite atgal tą savo portfelį į Manhataną ir liepkite Vagneriui, Lybstrehamui, Barkeriui ir DeLuji - tiems, kam pelnote duoną, - paieškoti kokio tolimo Voreno giminaičio, kuriam galėtų visa tai užkrauti. Aš gyvenu savo gyvenimą. Ir kitokio nenoriu.

- Šitaip nieko neišsiaiškinsime, - nenusileido ji, stengdamasi kalbėti ramiai, kad neparodytų, kaip jaudina jo artumas.

- Gal ir ne, - sutiko jis. - Bet jau aišku.

Jis kažką minėjo apie savo gyvenimą, bet ką? Olivija pagavo save svarstant, ar jis turi moterį; tokią, kuri jo ilgėtusi jam išvykus. Kažkodėl abejojo, ar jis iš tų vyrų, kurie ilgai lūkuriuoja prieš suartėdami. Sprendžiant iš adresų, kuriuos aptiko įvairiose valstijose – kai kur jis gyveno vos kelias savaites – jo santykiai turėjo būti trumpalaikiai. Taip atrodydamas jis tikrai neturėtų stokoti draugijos.

Olivija atsitiesė, įkišo ranką į Kleitonui jau matytą portfelį, tada ištiesė kortelę.

– Paliksiu jums savo vizitinę kortelę. Po kurio laiko, kai viską gerai apgalvosite...

– To nebus.

Olivija laikėsi ryžtingai.

– Tikiuosi, duris susirasite pati?

Puiku. Jei jis nusprendė nedaryti jokių kompromisų, ji irgi jų nedarys. Nuleidusi žvilgsnį į plačią jo krūtinę, ji atsistojo laisviau, žengė žingsnį į priekį ir, sustojusi prie pat masyvios figūros, lėtai pakėlė blakstienas ir įdėmiai pažiūrėjo į tamsias akis. Liežuviu apsilaižiusi lūpas kietai jas sučiaupė, o pastebėjusi, kad jis nuleido žvilgsnį žemiau ir šyptelėjo, suraukė antakius. Kai prabilo, kalbėjo tyliai, bet taip, kad girdėtų ir kiti.

- Ryt ryte... visoje valstijoje... tūkstančiai Voreno įmonių darbininkų taps bedarbiais. Esant tokiai ekonominei padėčiai, būtų gerai, jei galėčiau jus nuraminti, jog po mėnesio jie vėl turės darbą. - Ji pakreipė galvą į šoną. - O jūs pats ką apie tai manote?

Padėjusi vizitinę kortelę ant lentų krūvos viršaus ji apsisuko ant kulno ir patraukė atgal link koridoriaus. Prieš nuspausdama durų rankeną išgirdo, kaip kažkas paklausė:

- Tas Čarlzas Vorenas - tavo senis?

Tyla.

- Ar žinai, kad mano pusbrolis Maikas dirba pas Voreną mechaniku? Jis turi šeimą ir tris vaikus.

Olivija šypsodamasi atidarė duris. Nė kiek neabejojo, kad jai dar kartą teks su juo susitikti.

Jau dabar nekantraudama laukė, kada tai įvyks.

Miestai Bleikui visados patiko labiau nei maži miesteliai. Mieste galėjai likti nežinomas, niekas nekaišiojo nosies į tavo reikalus, buvo lengva ištirpti minioje. Taip bent būdavo anksčiau...

- Ar čia ne ta pati advokatė, kuri buvo atėjusi

pas tave?

- Ta pati.

Jis pastebėjo ją iškart, ryškiai išsiskiriančia savo draugų būryje. Jo žvilgsnis perpildytame bare nukrypo tiesiai į ją tarsi į šilumą reaguojanti raketa.

- Vos pažiūrėjus, džinsai ima veržti, - tarstelėjo Martis.

- Krisė tikrai apsidžiaugtų, jei išgirstų.

- Esu vedęs, bet ne aklas.

Su paprastais drabužiais ji, be jokios abejonės, atrodė kitaip. Šlaunis aptempiantys džinsai ir palaidinė gilia apskrita iškirpte, šviesi oda ir iškili krūtinė iškart krito į akis vos jai įėjus. Jei būtų žinojęs, kad jų keliai vėl susitiks, niekada nebūtų sutikęs eiti, kaip buvo įpratęs pasibaigus darbo savaitei, su Marčiu išgerti alaus ir pažaisti amerikietiškojo biliardo į barą, esantį arčiausiai nuo jų restauruojamo objekto vakarinėje miesto dalyje. Bet dabar jau buvo per vėlu. Ji buvo čia, tame pačiame kambaryje.

Bleikui pasilenkus ir taikantis smūgiuoti, jo žvilgsnį patraukė nepaprastai moteriškos, džinsais aptrauktos šlaunys kitoje stalo pusėje....